

wahhele näppistiise jänud. Ma rāgin tōt; tulge appi! — Müüd tōttasid kōrtso wōerad perremehhega feltis imet watama; iggamees wōttis udja mis lätte juhtus: üks eino-ango, teine sōnniko-argi, kolmas raud-lango, neljas ja wies teiwa ning roika, kōrtsi-meēs tulli abjo-argiga, naine jälle kurrilaga; igga üks ihaldas karro-kassokat wirrotada. Messikāp kulis rahwa kārra ifka liggemale jõudma ja kistlus irmsas surma äddas pä waewaga pakko wahhelt wälja, agga karwad jäiwad werrise nahhaga näppistiise mälestufeks. Ei wōinud äddalifemat ellajat Ma peal olla kui Messikāp praego werrise silmanāo ja niinaga pakko kōrwas; pä olli peasnud agga kāppad alles näppistiis. Seal kistlus ta wiimse ramoga neid äk-kitselt wälja, et küned jo naht kui kindad mahha jäid, ja jampsis lange wallo pärrast otsego pōrane. Se olli Reinowadderi lubbatud kārje-messi. Karro pūhherdas werre sees, sest nüllitud kāppad ei lastnud seišta, kōndida egga romada. Perremees ruttas lõhna andma, ja kōit les teinaga feltis tulnud tōttasid karro wemmeldama, iggalühhel kindel nõu, Messikāppale otša tehha. Kōrtsi-meēs torkis pilka abjoargiga eemalt, mõned teised, les liggemale uffaltasid, woppsid mitme riistapuga, mis ial lätte juhtus; seppal olli wassar ja piibid, küllameestel sabhad, kirwed ja nuijad, naestel koonalpuud, tunglad, walikailad, kassilogud, toobripuud ja muud majjariistad. Messikāp wingerdas suggejade lätte al kui roomafene.

Uega mõda jooksis kōit kulla kolko ja naiste kiffa kuulus pennikoorma maad. Rinwid lendasid iggalt poolt ja matsud saddasid rahhe lombel karro selga. Seal kōi üks tuggew meēs nujjaga Messikāppale pähhe, et tullute silmast wälja purtsas; raske wopso peale kargas Messikāp pool uimane maast ülles ja pōrafel jampsil tormas ta otsekohhe naiste ulka, les kōmis-tades üks teise üle kikkali ja selliti kullusid, mõnin-gad suure kiffaga jōkke langesid, kus wessi süggaw olli. Kōrtsimil üidis: wadake, nabri-mehhed! miino wafia-moor langes jōkke, mõned teised ka; ruttake appi, kulla küllamehhed, ma maksan wadi õllut ja wina pealegi. Siin jäeti karro jälle rahhule, kedda igga-meēs furnuks pidas, ja kōit jooksid naistele appi, künni wiis tükki laldale püüti. Senni kui mehhed naist aitamas, roemas karro jōkke ja mõuras wallo pärrast; siiski tahtis ta ennemine wette uppuda kui piklemalt rahwa äbbemata opisid kannatada. Et weel ial enne kedda ei olnud ujunud, sellepärrast lootis ta kohhe põhja wauda ja pinalise ellole otša leida. Agga imeks pannes panni ta koggemata täh-hele et wessi kehha kandis ja mõda jõgge edasi alla wiis. Kui rahwas karro peasmist näggid, üidis mõnni wiibhaga: Se luggu tõuseb meile iggaweseks sõimuks! ja sündis õnnetus naiste läbbi. Müüd sõitlesid meh-hed kurjaste naist, et seie tulnud, miöpärrast pool-furnud karro nende läest peasnud. Mõningad läksid tamme-pakko watama ja leidsid seal karro pä ning